

God tur

NOVELLE AV TANNLEGE PER NEVERLIEN

1

«Hvis du har god samvittighet etter en tur,» sa Tuppen, «har turen vært for kort.»

«Hva mener du med det?» spurte Snorre. Han var sliten og irritert.

«Egentlig,» svarte Tuppen, «finnes det ikke rom for god samvittighet. Det mennesket som har god samvittighet, er det noe vesentlig feil med, rent karaktermessig, mener jeg.»

Tuppen var den som, når hun nådde en topp, og særlig hvis det var andre mennesker der oppe, med høy røst begynte å synge: Se Norges blomsterdal! Og så veivet hun med de enorme armene som en ørn i oppflukt og skulle ha alle med på sangen.. «kom igjen... Farvel du kvalme fangekrok..!» Det hadde hendt at hun hadde sunget alle syv versene.

Nå vandret de to, Tuppen og Snorre, midt i myrdraget som strakte seg oppover mot Knutefjell. Det var riktignok en sti som fulgte åskammen oppover, men det var også, som et arr etter vinterløypen, et svakt merke i bakken midt i dalføret, der det var våtest. Snorre var andpusten og svett på ryggen under svippsekken. Dessuten dugget brillene slik at det var vanskelig å se.

Blant det som var vanskelig å se, var den brede ryggen til Tuppen. Men ettersom de gikk rakt sydover og det var midt på dagen, falt skyggen hennes ned bak veivalget og gjorde det enklere for ham å følge henne.

«Velsignet slitsomt. Fantastisk,» sa Tuppen.

«Hva sa du?» ropte Snorre. Han hørte bare på det høyre øret, og hadde et øyeblikk vært uoppmerksom og sett vestover, mot åskammen der stien gikk, tørt og trygt mellom stein og lyng.

«Fantastisk,» gjentok Tuppen.

Snorre var allerede så pass utmattet at han ikke hadde en eneste klar tanke i hodet. Det eneste hodet inneholdt, syntes å være en pulserende meningsløshet. De fortsatte i taushet mens myren sugde støvlene deres til seg og bare det trange grep om ankene hindret støvlene i bli værende i myrsuget.

2

Tuppen måtte trekke støvlene av Snorre da de ut på kvelden var tilbake på hytta.

«Så lager du oss en dry martini mens jeg steller meg,» sa Tuppen og forsvant inn på sitt værelse. Da hun kom tilbake etter femten minutter, lå Snorre på sofabenken og sov. På bordet ved siden av ham sto to tomme glass og de uåpnede flaskene med gin og extra dry. Hun ristet på hodet, åpnet flaskene og blandet en sterk drink. Tømte den rett ned, og vekket Snorre. Fordi han hadde vennet seg til å ligge med det gode øret opp når de var sammen, kom han til seg selv nokså umiddelbart.

«Det må jeg si er noe til kavalier,» sa hun, «du kan da ikke ha samvittighet til bare å legge deg ned? Der er ting å gjøre.»

3

Snorre ble liggende og stirre opp i hyttetaket et øyeblikk. Hele kroppen føltes nummen, og i hodet var ikke hjernen lenger festet til kraniet. Etter noen minutter satte han seg forsiktig opp, mens han stirret tomt fremfor seg. Hvor lenge hadde de vært gift? Hvor lenge hadde han funnet seg i hennes brask og bram?

«Der er alltid noe å gjøre,» sa han stille. Så løftet han blikket mot Tuppen. Og nå steg stemmen til et vilt rop: «Der

er alltid noe å gjøre!» Og som om han hadde mistet forstanden, skrek han enda høyere og med enda større villskap det samme nok en gang.

Tuppen sto og betraktet ham litt før hun satte seg rett overfor ham og sa: «Det er det, ja. Jeg tror du trenger en sterk dry martini.» Hun skjenket i med bare en fjerdedel martini og rakte ham glasset.

«Du er ikke riktig klok,» hvisket han og tømte glasset. «Du er simpelthen ikke riktig klok,» gjentok han som for seg selv..

«Og så til verket,» sa hun kort og reiste seg. Han betraktet den brede ryggen og de svulmende hoftene, de enorme lårene og filttøflene som svære vepsebol nederst på de nakne leggene. Scenariet ble ikke mindre da han tok brillene på. De store, sorgelig gammeldagse bifokale brillene ga ansiktet et fortumlet uttrykk. På den ene siden hadde han problemer i terrenget fordi han mistet avstandfølingen når han senket blikket, og på den andre siden forlangte Tuppen at han brukte bifokale briller slik at hun slapp å se ham fomme, i tillegg til at hun hatet å se noen med briller i snor rundt halsen, for ikke å snakke om to par briller i snorer rundt halsen. Og Snorre, som hadde vennet seg til å legge seg med det gode øret opp, passet også på å gjøre som Tuppen sa. Hadde hun, der hun sto ved kjøkkenbenken og skrellet hvitløk og nippet til sin andre dry martini, snudd seg og sett på Snorre, ville hun, tross all sin blodfulle selvtilfredshet, ikke kunnet unngå å se at noe alvorlig var i ferd med å skje med Snorre. Skjønt ..

4

Spørsmålet som ble reist, var om Snorre hadde vært ved full bevissthet og tilregnelig i gjerningsøyeblikket, og altså

hvorvidt han kunne stilles til ansvar for ugjerningen. Dette spørsmålet fant langt på vei sitt svar simpelthen ved at Snorre, da han ble forelagt en slik mulighet, svarte: Ugjerning? At han, så langt man kunne forstå, hadde hensatt seg i fullstendig beruselse på dry martini cocktail, kunne ikke ansees som formildende. Under et innledende rettsmøte sa han til soren-skriveren at han, Snorre, faktisk hadde verdens beste samvittighet mens Tuppens sentrale leveregel var at man aldri kunne ha god samvittighet. Da bøyde sorenskriveren seg frem over pulten og spurte, nesten som om det interesserte ham personlig: «Si meg: Elsket De Deres kone?»

Det var som om spørsmålet vekket Snorre og førte ham tilbake til forhørssalen. Han så med fast men forundret blikk mot sorenskriveren: «Er du dum?»

5

Da Snorre døde, fremdeles på institusjon, tre år senere, etterlot han seg 1114 sider med nedtegnelser. Øverst og midt på hvert ark sto det, på alle 1 114 sidene:

God tur, Tuppen

Og under det sto datoen, et ark for hver dag inntil fem dager før han døde, og under datoen, på 1 114 sider, sto det med knudret skrift:

Nå har jeg fred.

Nå sover jeg med høyre øret ned.

Vi leverer IT, telefoni og
internettløsninger tilpasset din klinikk

www.sentu.no

Tlf: 400 00 333